

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **Mgr. Bc. Ing. B. J.**
bytem P. 896/12, B.-Č.

proti
žalovanému: **Policejní prezident**
sídlem Policejní prezidium ČR, Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2018, č. j. PPR-11781-9/ČJ-2018-990131

takto:

- I. Rozhodnutí Policejního prezidenta ze dne 8. 6. 2018, č. j. PPR-11781-9/ČJ-2018-990131, **se zrušuje** a věc **se vrací žalovanému** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 8. 8. 2018 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2018, č. j. PPR-11781-9/ČJ-2018-990131 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „služební funkcionář“) ve věcech kázeňských ze dne 8. 3. 2018, č. K-JMK.134/2018 (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“ či „rozhodnutí služebního funkcionáře“).

2. Správní orgán prvního stupně jakožto příslušný orgán podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o služebním poměru“) rozhodl ve výroku I. rozhodnutí služebního funkcionáře tak, že podle § 189 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru uznal žalobkyni vinnou tím, že dne 27. 7. 2017 zaslala jako součást jejího podání označeného jako „Podání námítky podjatosti a podnětu na plk. K.“ správnímu orgánu prvního stupně, a na vědomí žalovanému a předsedovi Etické komise policie ČR, části zvukové nahrávky,

kteřou získala tak, že poté, co dne 23. 6. 2017 v cca 10.00 hodin v budově Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje Brno v kanceláři č. 72 převzala od plk. Mgr. L. K. „Záznam o zahájení řízení ve věcech kázeňských“, ponechala v této kanceláři až do cca 10.30 hodin, kdy se pro něj vrátila s tím, že jej tam zapomněla, zapnuté blíže nezjištěné technické zařízení pro digitální záznam zvuku maskované jako externí paměť typu USB FLASH, aniž plk. Mgr. L. K. nebo plk. Mgr. J. D., kteří se v dané době v této kanceláři nacházeli, při vyzvedávání nahrávajícího zařízení o tom, že takto skrytě bez jejich vědomí a souhlasu pořídila záznam veškerých zvuků z této kanceláře, informovala,

obsahující výrok plk. Mgr. L. K. na adresu plk. Mgr. J. D., pronesený při zjevně neslužební (soukromé) části jejich rozhovoru týkající se sportovních aktivit (jízdy na kole), „ty seš čurák vole“, a výrok plk. Mgr. L. K. „ale my nemůžem chcat, vole, proti větru“, pronesený při hodnocení možností služebních postupů při plnění úkolů v oblasti trestního řízení na úseku daňové kriminality a spolupráce s jiným policejním orgánem, přičemž v „Podání námítky podjatosti a podnětu na plk. K.“, k němuž byly tyto části zvukové nahrávky přiloženy, dala služebnímu funkcionáři pro pronesení těchto výroku podnět k zahájení kázeňského stíhání plk. Mgr. L. K. v úmyslu jej znevažít a poškodit v zaměstnání,

ačkoliv se obsah těchto částí nahrávky a její následné použití (šíření) nijak netýkalo ochrany základních práv a svobod žalobkyně a naopak jím za porušení čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod a § 81 a § 86 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „občanský zákoník“), tedy bez právního důvodu hrubě zasáhla do soukromí plk. Mgr. L. K. a plk. Mgr. J. D. a do jejich projevů osobní povahy,

tedy se zaviněně v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), dopustila jednání majícího znaky přestupku úmyslným narušením občanského soužití jiným hrubým jednáním podle § 7 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o některých přestupcích“), ve spojení s § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky,

za což ji podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru s přihlédnutím k § 186 odst. 6 téhož zákona a za dodržení § 189 odst. 3 stejného zákona ve spojení s § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích uložil kázeňský trest v podobě snížení základního tarifu o 15 % na dobu tří měsíců.

3. Výrokem II. rozhodl správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí tak, že řízení o jednání majícím znaky přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4. zákona o některých přestupcích spočívajícím v tom, že žalobkyně dne 23. 6. 2017, poté, co v cca 10:00 hod. v budově Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje Brno v kanceláři č. 72 převzala od plk. Mgr. L. K. „Záznam o zahájení řízení ve věcech kázeňských“, ponechala v této kanceláři zapnuté blíže nezjištěné technické zařízení pro digitální záznam zvuku maskované jako externí paměť typu USB FLASH, na které si pořídila od okamžiku jejího odchodu z této kanceláře až do doby jejího opětovného příchodu v cca 10:30 hod., kdy si toto technické zařízení vyzvedla pod záminkou, že

jej v kanceláři zapomněla, bez vědomí a souhlasu nahrávaných osob veškeré zvuky z této kanceláře, včetně rozhovoru plk. Mgr. L. K. s plk. Mgr. J. D., aniž by tyto o skrytém pořízení zvukové nahrávky při vyzvedávání nahrávacího zařízení informovala, v přímém úmyslu zaznamenat projevy uvedených osob, podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 189 odst. 1 písm. q) zákona o služebním poměru zastavil, neboť spáchání uvedeného skutku nebylo žalobkyni prokázáno.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně se nejprve obsáhle věnovala shrnutí skutkového stavu věci a to i s přihlédnutím ke skutečnostem, které spáchání tvrzeného jednání, které má znaky přestupku předcházely, jakožto krajně nepříjemnému pracovnímu prostředí a vedení účelových kázeňských řízení s její osobou.
5. Následně konkrétně namítala především procesní pochybení ze strany správního orgánu prvního stupně. Služební funkcionář dle jejího názoru sám o sobě nebyl oprávněn podat podnět na zahájení řízení o posuzovaném jednání majícím znaky přestupku (resp. v původním znění, než bylo překvalifikováno), neboť se jednalo o návrhový delikt. Autor podnětu ani nebyl v rozporu s § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru vyslechnut. Na tuto skutečnost přitom žalobkyně upozornila v odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře, na což však nebylo nijak reagováno. Dále bylo celé kázeňské řízení stíženo účelovými průtahy, čímž došlo k prekluzi dvouměsíční subjektivní lhůty k jeho zahájení a do dne podání žaloby nebylo pravomocně rozhodnuto o námitce podjatosti služebního funkcionáře. Dle názoru žalobkyně se také ve výpovědích svědků nacházely zásadní rozpory (obecně celé výsledky probíhaly značně v neprospěch žalobkyně) a nebylo postaveno na jisto, zda žalobkyně předala správnímu orgánu prvního stupně celou nahrávku. Žalobkyně také odkázala na další řízení vedená služebním funkcionářem, v rámci kterých byla využívána nahrávací zařízení, kde osoby, které své nadřízené nahrávaly, nebyly nijak potrestány. Měla za to, že v jejím případě došlo k excesu v druhu i výši jí uděleného trestu (navíc bez dostatečného odůvodnění a individualizace). Žalobkyně měla rovněž napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu vnitřní rozpornosti a nedostatečného vypořádání jejích odvolacích námitek. Obě správní rozhodnutí také považovala z řady důvodů za zmatečná.
6. V další sadě žalobních námitek měla žalobkyně za to, že v řízení před správními orgány došlo k zásadnímu porušení jejích práv. Konkrétně namítala porušení zásady rovnosti stran při výsledcích svědků, které byly nadto vedeny civilní osobou, v čemž spatřovala nestandardnost vedení řízení. Bylo jí znemožněno tázat se svědků na otázky a získat důkazy k obhajobě. Správní orgán prvního stupně opakovaně lživě uváděl, že mu žalobkyně nepředložila celou nahrávku pořízenou dne 23. 6. 2017. Neustále je jí zadržována pošta z Policejního prezidia ČR a odboru vnitřní kontroly krajského ředitelství. Měla za to, že došlo k manipulování se správním spisem vztahujícím se k jinému kazaňskému řízení tím, že do něj byla založena pravděpodobně antedatovaná listina (červen 2017), ve které měl plk. Mgr. L. K. konstatovat, že má obavu, že byl žalobkyní nahráván. Toto je ostatně v rozporu s obsahem správních rozhodnutí, dle kterých neměl ani jeden z dotčených policistů až do července 2017 vědět, že byl nahráván. Žalobkyně dále namítala, že v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně docházelo ke znatelným průtahům a nakonec došlo k velmi překotnému rozhodnutí z důvodu negativního rozhodnutí ministra vnitra o námitce podjatosti. Porušení svých práv spatřovala také v již tvrzeném excesu v druhu i výši trestu za posuzované jednání mající znaky přestupku. Měla za to, že se správní orgány vůči její osobě dopustily diskriminace, když ji kladly k tíži její funkční zařazení a když byla dle jejího přesvědčení jediným řadovým policistou, se kterým vedl kázeňské řízení sám služební funkcionář, nikoliv její přímý nadřízený. Stejně tak namítala porušení zásady legitimního očekávání, když v obdobných případech týkajících se oznamování vulgarit jiných pracovníků a používání tajně pořízených nahrávek postupoval správní orgán prvního stupně jiným způsobem.

7. Naposledy žalobkyně vyjádřila své přesvědčení, že předmětný skutek žalobkyně není přestupkem a že svým jednáním rozhodně nezamýšlela poškodit plk. Mgr. L. K. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 4 As 33/2004-67). Svým podnětem nevyzradila žádnou údajně tajnou „taktiku“ bezpečnostních sborů ČR a trvala na tom, že naopak jednání plk. Mgr. L. K. v podobě vyslovení vulgarit vůči plk. Mgr. J. D. bylo protiprávním. Hlavním předpokladem naplnění skutkové podstaty nyní posuzovaného přestupku je nutnost objektivního narušení občanského soužití, ke kterému však jednáním žalobkyně nedošlo. Prostřednictvím institutu ochrany soukromí v žádném ohledu nemohou požívat ochrany vulgární výroky pronesené v době služby na veřejném místě.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v rámci svého vyjádření k žalobě ze dne 12. 10. 2018, které bylo krajskému soudu doručeno dne 15. 10. 2018, navrhl, aby soud žalobu zamítl. K žalobním námitkám konstatoval následující.
9. Námitky spočívající v účelovosti kázeňského řízení, napjatých vztazích mezi žalobkyní a plk. Mgr. K., plk. Mgr. D. a služebním funkcionářem a šikaně, diskriminaci a dehonestaci žalobkyně ze strany uvedených osob byly vzneseny v řízení o námitce podjatosti správního orgánu prvního stupně a byly obsáhle vypořádány v usnesení žalovaného č. j. PPR-32210-19/ČJ-2017-990760 ze dne 22. 5. 2017 (myšleno 22. 5. 2018 – pozn. soudu), přičemž žalovaný na toto usnesení odkázal (str. 152 až 165 kopie spisového materiálu).
10. Žalobkyně nerozlišuje mezi pokynem služebního funkcionáře adresovaným oboru vnitřní kontroly k šetření ve věci nahrávek a podnětem k zahájení kázeňského řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 303/2016-64 a ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 346/2017-80). Služební funkcionář nebyl svědkem protiprávního jednání žalobkyně, tudíž nemohl podat podnět k zahájení kázeňského řízení. Předmětné kázeňské řízení bylo zahájeno z podnětu bezpečnostního sboru podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, nikoliv z podnětu služebního funkcionáře. Jelikož tedy tento nebyl osobou podávající podnět k zahájení kázeňského řízení, nemusel být ani vyslechnut podle § 186 odst. 3 zákona o služebním poměru.
11. K námitce průtahů v řízení žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně učinil dne 28. 7. 2017 pokyn adresovaný odboru vnitřní kontroly k šetření ve věci nahrávek zaslaných žalobkyní, nikoliv podnět k zahájení kázeňského řízení. Tvrzení žalobkyně, že od ledna do března roku 2018 nebylo ve věci konáno, je taktéž nepravdivé, neboť už jen dne 22. 2. 2018 byla žalobkyně přípisem ze dne 21. 2. 2018, č. j. KRPB-203575-23/ČJ-2017-0600KR, upozorněna na upřesnění jednání a jeho právní kvalifikace.
12. V projednávané věci bylo rozhodováno podle zákona o služebním poměru ve znění účinném od 1. 7. 2017, který již dvoutměsíční lhůtu ke kázeňskému potrestání neupravuje. Daná dvoutměsíční by se ani na jednání žalobkyně nemohla aplikovat, neboť se tato do 30. 6. 2017 vztahovala výlučně ke kázeňskému přestupku, nikoliv jednání, které má znaky přestupku. Na jednání žalobkyně byl tudíž aplikován § 189 zákona o služebním poměru, který odkazuje na příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, podle kterých činí promlčecí doba jeden rok a počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku.
13. Tvrzení žalobkyně o poskytnutí kompletní a nesestříhané nahrávky odboru vnitřní kontroly je označil žalovaný za lživé. Účelová je poté argumentace žalobkyně, že nahrávku předala dne 17. 9. 2017 plk. Mgr. K. v rámci jiného kázeňského řízení, neboť s tímto ničím nedoloženým tvrzením přišla žalobkyně až v nyní projednávané žalobě. Předání celé nahrávky nevyplývá z žádných dokumentů založených ve spisovém materiálu. Žalobkyní zmiňované rozpory ve výpovědích svědků měl žalovaný za marginální.

14. Odkazy žalobkyně na jiná kázeňská řízení považoval žalovaný bez znalosti konkrétních skutkových okolností za bezvýznamné. Princip rovnosti před zákonem nevylučuje individuální posouzení každého jednotlivého případu ze všech jeho hledisek. Nesouhlasil ani s žalobkyní tvrzeným pochybením spočívajícím v excesu v druhu a výši trestu udělenému za projednávaný přestupek, ani s nepřezkoumatelností či zmatečností rozhodnutí správního orgánu prvního stupně či napadeného rozhodnutí. Z přípisu ze dne 21. 2. 2018, č. j. KRPB-203575-23/ČJ-2017-0600KR, vyplývá, že jednání, pro které bylo zahájeno kázeňské řízení, zůstalo totožné, pouze bylo rozčleněno do dvou samostatných bodů. Zároveň byla tímto žalobkyně o překvalifikaci skutku dostatečnou dobu před vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře vyrozuměna.
15. Zamítnutí otázek žalobkyně při výslechu plk. Mgr. K. a plk. Mgr. D. bylo v souladu s právními předpisy, neboť otázky položené žalobkyní se netýkaly předmětu kázeňského řízení vedeného s žalobkyní. Co se týče námítky vedení výslechů svědků civilním zaměstnancem, bylo čistě na zvážení služebního funkcionáře, kterou osobu pověří prováděním úkonů v řízení, neboť mu právní předpisy v tomto nekladou žádné požadavky.
16. Otázka nedoručování písemností se nijak netýká nyní posuzované věci, neboť se nejednalo o písemnosti vztahující se k projednávanému kázeňskému řízení. Námítku manipulace se správním spisem žalovaný považoval za bezpředmětnou, neboť předmětná listina není součástí spisového materiálu nyní posuzovaného kázeňského řízení.
17. Co se týče námítky diskriminace, správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí pouze zdůraznil, že by vzhledem k jejímu zařazení měla žalobkyně zvláště ctít právní úpravu stanovující podmínky pro pořizování audiozáznamů, které jsou způsobilé zasahovat do lidských práv a svobod chráněných Listinou. Žalovaný k tomuto dodal, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně vyšetřuje trestnou činnost, lze u ní důvodně očekávat důrazné respektování základních lidských práv a svobod. Co se týká rozhodování služebního funkcionáře, jeho kázeňská pravomoc vyplývá přímo z čl. 12 odst. 6 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2003, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie ČR. Pokud tedy sám služební funkcionář uplatnil kázeňskou pravomoc svěřenou mu interním aktem řízení, nelze hovořit o diskriminaci.
18. Výroky pronesené plk. Mgr. K. nejsou předmětem kázeňského řízení vedeného s žalobkyní, pročez správní orgány v rámci svých rozhodnutí nemusí provádět výklad těchto výroků. Předmětem ochrany v předmětném kázeňském řízení není čest plk. Mgr. K., přičemž správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že zde jak v neinformování dotčených osob o tom, že byl jejich hovor zaznamenán, tak v jeho dalším šíření bez souhlasu jmenovaných přesahuje možnosti řešení prostředky soukromého práva, neboť jednání jmenované přesahuje zájmy uvedených tří osob a narušuje důvěru v to, že budou mezi kolegy respektovány základní práva a svobody chráněné Listinou.
19. Naposledy žalovaný konstatoval, že nezveřejnění předmětné nahrávky např. na internet příp. její neposkytnutí médiím žádným způsobem neomlouvá protiprávní jednání žalobkyně, neboť i tak nastal následek protiprávního jednání žalobkyně.

VI. Replika ze dne 10. 2. 2019 a sdělení ze dne 21. 5. 2020

20. V rámci repliky doručené zdejšímu soudu dne 10. 2. 2019 setrvala žalobkyně na svých tvrzeních uvedených v žalobě a nad její rámec se zevrubně zabývala hodnocením výroků plk. Mgr. K. a plk. Mgr. D. obsažených v předmětných nahrávkách a obecně jejich chování vůči její osobě. Na závěr uvedla že, i přesto, že je členkou Nezávislého odborového svazu Policie ČR, bylo v projednávané věci rozhodnuto bez předchozího vyjádření zástupce odborů.
21. Obsahem přípisu žalobkyně ze dne 21. 5. 2020 bylo sdělení soudu, že Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 4. 2019, č. j. 70 Co 59/2019-227, zrušil rozhodnutí prvostupňového soudu

o žalobě žalobkyně na ochranu osobnosti proti Krajskému ředitelství policie Jihomoravského kraje v jeho celém rozsahu a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. V současnosti měla být dle tvrzení žalobkyně řešena námitka podjatosti příslušného soudce a systémová podjatost celého Městského soudu v Brně.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání za podmínek dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť seznal, že napadené rozhodnutí je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
23. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou žalobkyně spočívající v nepřezkoumatelnosti a zmatečnosti napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vadu nepřezkoumatelnosti totiž musí správní soud zkoumat i tehdy, pokud by to žalobkyně nenamítala (*ex officio*). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí obvykle také bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek.
24. Žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí mj. v nedostatečném vypořádání jejích odvolacích námitek. Dle ustálené judikatury správních soudů by se v takovém případě jednalo o nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Žalobkyně konkrétně poukázala na to, že se žalovaný nevypořádal s námitkou nevyslechnutí služebního funkcionáře jakožto autora podnětu na žalobkyni. Následně pouze obecně konstatovala, že se správní orgány při svých rozhodováních nevypořádaly s jí uplatněnými námitkami.
25. Krajský soud zjistil z kopie spisového materiálu obsah odvolání, porovnal jej s odůvodněním napadeného rozhodnutí a nenalezl žádné odvolací námity, jejichž vypořádání by žalovaný opomněl. Žalobkyně v rozporu se svou žalobní argumentací nikde v odvolání neupozorňuje na absenci výsledku služebního funkcionáře jakožto autora podnětu. K postavení služebního funkcionáře a jeho vystupování v rámci zahájení kázeňského řízení se žalobkyně poprvé vyjádřila až v nyní posuzované žalobě. Krajský soud naopak považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k odvolacím námitkám žalobkyně za podrobné (jejich vypořádání věnoval žalovaný cca 12 stránek). V projednávaném případě tudíž nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného vypořádání odvolacích námitek.
26. Obdobně má krajský soud za to, že ač jsou odůvodnění obou správních rozhodnutí věnována zejména aktu pořízení předmětné nahrávky a hodnocení její nezákonnosti, nechybí zejména v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odůvodnění (s výjimkou skutečnosti uvedené v bodě 27 odůvodnění tohoto rozsudku) jednání popsaného ve výroku I. rozhodnutí služebního funkcionáře. Oba správní orgány nevztahovaly narušení občanského soužití pouze k osobě plk. Mgr. K. či plk. Mgr. D., ale ke všem příslušníkům a pracovníkům Policie ČR, neboť měla být jednáním žalobkyně narušena důvěra v informační sebeurčení.
27. Zdejší soud však dává za pravdu žalobkyni v tom, že ač se z výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podává, že žalobkyně dala řediteli podnět na plk. Mgr. L. K. k zahájení kázeňského řízení „*v úmyslu jej znevážit a poškodit v zaměstnání*“, není možné z odůvodnění ani rozhodnutí služebního funkcionáře, ani napadeného rozhodnutí zjistit, jak k tomuto závěru správní orgány došly. Pouze ze samotného sestříhání a zaslání částí dané nahrávky obsahující

vulgarity dle názoru zdejšího soudu není možné dojít k závěru, že žalobkyně takto činila s úmyslem poškodit plk. Mgr. K. (viz str. 22-23 napadeného rozhodnutí). Nadto když z kopie spisového materiálu (srov. např. str. 272-281, tj. ze samotného podání ze dne 27. 7. 2017) vyplývá, že žalobkyně po celou dobu kázeňského řízení (a rovněž v rámci řízení před krajským soudem) tvrdila, že podnět na zahájení kázeňského řízení (a tedy i související nahrávky obsahující vulgarity plk. Mgr. K.) podala v úmyslu chránit plk. Mgr. J. D. Tímto tak správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku jejich důvodů.

28. Nad rámec žalobních námitek dále zdejší soud z níže uvedených důvodů dospěl k závěru, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou nepřezkoumatelná také pro jejich nesrozumitelnost spočívající v rozpornosti jejich výroku a odůvodnění vzhledem k jednotě skutku, který tvoří základ žalobkyni přisuzovaného přestupku, resp. dle zákona o služebním poměru jednání, které má znaky přestupku. V souvislosti s tímto soud nejprve přistoupil ke shrnutí relevantní právní úpravy a poznatků doktrinální teorie a judikatury týkající se problematiky jednoty skutku a úzce související otázky souběhu neboli tzv. konkurence přestupků.
29. Předně je nutné uvést, že úprava sbíhajících se přestupků není úplná, a to zejména ve vztahu k vymezení toho, co je možné za souběh považovat. Ustanovení § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky pouze upravuje způsob trestání více přestupků téhož pachatele. V takovém případě dochází k přiměřenému použití analogie z trestního práva, což ostatně dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, publ. pod č. 2248/2011 Sb. NSS, kde stanovil, že „[...]při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu.“ K této zásadě se Nejvyšší správní soud již dříve vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, dle něhož je „[...] použití analogie ve správním trestání přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.“ Obdobně v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publ. pod č. 1338/2007 Sb. NSS, konstatoval, že „[s]právním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které brozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů. [...] Při trestání správních deliktů se v návaznosti na argumentaci shora přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů.”
30. Na základě výše uvedeného zdejší soud předkládá závěry trestněprávní doktríny, v rámci které bylo dovozeno, že souběh „[...] je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha 2004, s. 26). K tomu právní teorie rozlišuje druhy souběhu: a) jednočinný činný souběh stejnorodý – pachatel více skutky spáchá trestné činy stejné skutkové podstaty a) jednočinný souběh nestejnorodý – pachatel jedním skutkem naplní více různých skutkových podstat trestných činů; c) vícečinný souběh stejnorodý – pachatel více skutky spáchá trestné činy stejné skutkové podstaty; a d) vícečinný souběh nestejnorodý – pachatel více skutky spáchá trestné činy různých

skutkových podstat (viz: Šámal, P. a kolektiv. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. C. H. Beck, Praha 2012, s. 126)

31. Pro posouzení otázek souvisejících se souběhem je rozhodující vymezení pojmu *skutek* a ujasnění si, kdy jde o jeden skutek a kdy o více skutků. V trestněprávní teorii vícečinný souběh předpokládá více skutků a každý z těchto skutků se posuzuje jako samostatný trestný čin. Naproti tomu při jednočinném souběhu jde o skutek jediný, kterým je spácháno více trestných činů.
32. Podle ustálené judikatury trestních soudů „[m]omentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je následek závažný z hlediska trestního práva, který pachatel způsobil nebo chtěl způsobit. Za jeden skutek lze považovat jen ty projevy vůle pachatele navenek, které jsou pro tento následek kauzální, pokud jsou zahrnuty zaviněním.“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 5. 1984, sp. zn. 3 Tz 6/84, publ. pod č. 8/1985 Sb. Rt). Dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 5 Tdo 1107/2018-41, bude pak „[t]otožnost skutku zachována, bude-li zachována totožnost jednání nebo následku. K zachování totožnosti skutku postačí totožnost jednání nebo totožnost následku. Následkem se přitom rozumí porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek (porušení určitého jedinečného vztahu – zájmu), nikoli určitý typ následku. Proto je třeba jak jednání, tak i následek v popisu skutku vyjádřit vždy v jeho konkrétní podobě.“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, publ. pod č. 21/2002 Sb. ÚS u.).
33. Dle trestněprávní doktríny pak „[p]odstatu skutku tvoří jednání. Jednání jako projev vůle ve vnějším světě je konání i opomenutí, může být spácháno úmyslně i z nedbalosti. Meze útoků (aktů) zahrnutých do jednání jsou však určeny trestněprávně relevantním následkem, jehož příčinou je jednání. Přitom se jedná o následek, který je znakem některého konkrétního trestného činu. Takový konkrétní následek spojuje dílčí akty (útoky) do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky (např. aby šlo o jediný skutek, musí být výstřely pachatele příčinou usmrcení poškozeného). K jednání pak musí přistoupit zavinění, přičemž je nutné, aby pachatel jednal v té formě zavinění, která je relevantní pro příslušnou skutkovou podstatu trestného činu (např. u trestného činu vraždy podle § 140 musí pachatel jednat úmyslně).“ (viz: Šámal, P. a kolektiv. Trestní zákoník (EVK). 2. vydání. C. H. Beck, Praha 2012, s. 126)
34. V posuzovaném případě je dále nutné se zabývat tím, jak je v § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích upraveno deliktní jednání a co představuje jeho následek. Jak stanovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 12/2010-65, která se týkala téměř totožně znějící předcházející úpravy, „[o]bjektem skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 zákona o přestupcích je tedy občanské soužití. Narušení občanského soužití je obligatorním znakem skutkových podstat přestupků proti občanskému soužití. Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež je svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v ust. § 49 zákona o přestupcích. Jednání stěžovatele by podle Nejvyššího správního soudu mohlo být jednáním narušujícím občanské soužití, pokud by bylo hrubým jednáním (schválností) a zároveň narušilo zájem společnosti, který je objektem přestupku podle citovaného ustanovení, čili pokud by stěžovatel schválností narušil poklidné soužití občanů v daném místě.“
35. Co se týče způsobeného následku deliktním jednáním (jednáními) žalobkyně, zdejší soud konstatuje, že ač je objektem skutkové podstaty přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) o některých přestupcích obecně vymezeno *občanské soužití*, tedy poklidné soužití občanů v daném místě, je nutno uvést, že předmětné ustanovení představuje velmi obecné souhrnné označení správně deliktních jednání, které svou intenzitou nedosáhnou úžeji vymezené množiny trestných činů. Tedy například k vyhrožování újmou na zdraví koresponduje trestný čin vydírání podle § 175 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), jehož objektem je *svobodné rozhodování*, nebo trestný čin nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, jehož objektem je *zájem na ochraně jednotlivce proti některým závažným výhrůžkám*. Obdobou obecné kategorie jiného hrubého jednání může být široké množství trestných činů se stejně velkým počtem objektů (může se i jednat obecně o trestný čin

výtržnictví dle § 358 trestního zákoníku, které chrání *klidné občanské soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek*).

36. Z objektů, které jsou vymezeny v těchto ekvivalentních, blíže vymezených trestných činech, je pak možno usuzovat na individuální objekty, které jsou obsaženy ve skutkové podstatě přestupku proti občanskému soužití dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o některých přestupcích. „*Je tedy třeba vést v patrnosti, že druhovým objektem skutkové podstaty je zde občanské soužití. Individuálním objektem je např. zájem na ochraně cti, zdraví, práv příslušníků národnostních menšin apod.*“ (viz Strakoš, Jan. Zákon o některých přestupcích. Praktický komentář. Wolters Kluwer, Praha 2018, komentář k § 7.). Přičemž dle výše uvedeného názoru Nejvyššího soudu se následkem rozumí „[...] *porušení individuálního objektu trestného činu v jeho konkrétní podobě, tedy konkrétní následek, nikoli určitý typ následku*“ (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1107/2018).
37. V nyní posuzovaném případě se přitom ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podává, že služební funkcionář shledal žalobkyni podle § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru vinnou za jedno jednání, které má znaky přestupku podle zákona o některých přestupcích. Tedy shledal, že se žalobkyně svým jedním jednáním (skutkem) dopustila jednoho „přestupku“.
38. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přitom vyplývá, že služební funkcionář rozlišoval dvoje jednání mající znaky přestupku žalobkyně (tj. dva skutky) spočívající v (i) neinformování jmenovaných policistů o nahrání jejich rozhovoru, čímž zasáhla do práva na jejich informační sebeurčení; a v (ii) šíření záznamu bez vědomí a souhlasu jmenovaných, čímž zasáhla je jejich práva na ochranu soukromí: „*Jednání jmenované (žalobkyně – pozn. soudu) spočívající v neinformování jmenovaných (plk. Mgr. K. a plk. Mgr. D. – pozn. soudu) při přebírání flešky je opomenutím (omise), kdy jmenovaná musela být přinejmenším srozuměna, že záznamové zařízení nabrálo projevy jmenovaných i po jejím odchodu z kanceláře. Vznikla jí tak povinnost jmenované o uvedené skutečnosti informovat, aby jmenovaní mohli se záznamem v části týkající se jejich rozhovoru naložit podle vlastního uvážení. Uvedenou povinnost jmenovaná úmyslně nesplnila a takto vzniklý protiprávní stav udržovala až do 27. 7. 2017, kdy zaslala podnět do e-podatelny Policejního prezidia, čímž své jednání spočívající v opomenutí dokončila, neboť od uvedeného data již nebylo možné zachovat nedotčenost práva jmenovaných na informační sebeurčení. Jednání jmenované spočívající v šíření záznamu bez vědomí a souhlasu jmenovaných spočívalo v aktivním konání – podáním podnětu ze dne 27. 7. 2017 s příloženými částmi audiozáznamu ze dne 23. 6. 2017 zasláno dne 27. 7. 2017 na adresu e-podatelny Policejního prezidia ČR.*“ (str. 12-13 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
39. Obdobně služební funkcionář v odůvodnění svého rozhodnutí rozlišoval mezi následky (resp. porušeními objektů přestupku) v předcházejícím odstavci uvedených jednání žalobkyně: „*Konkrétním objektem skutku pod bodem I. výrokové části spočívajícím v neinformování jmenovaných (plk. Mgr. K. a plk. Mgr. D. – pozn. soudu) při převzetí flešky o tom, že byli nabrávání je zájem na bezporuchovém/pokojném občanském soužití, kde jmenovaní (ale i další příslušníci a zaměstnanci na KRP JmK) mohli důvěřovat, že bude zachováno jejich právo svobodně určovat co komu proč a kdy budou sdělovat – právo na informační sebeurčení. Konkrétním objektem skutku jednání spočívajícího v dalším šíření záznamu rozhovoru je zájem na bezporuchovém/pokojném občanském soužití, kde by zaměstnanci a příslušníci zařazení na KRP JmK mohli důvodně očekávat, že jejich projevy soukromé povahy nebudou bez jejich vědomí, souhlasu a bez právního důvodu dále šířeny, tím spíše, pokud byly získány bez vědomí, souhlasu a právního důvodu a v nepřítomnosti nabrávajících osob.*“ (str. 12 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
40. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak není možné najisto zjistit, zda měla žalobkyně spáchat pouze jedno jednání, které má znaky přestupku (podle znění a systematiky výroku) či dvoje (podle jeho odůvodnění). Z toho důvodu má soud rozhodnutí služební funkcionáře za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost spočívající v rozpornosti jeho výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65). Jelikož tuto vadu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí

neodstranil, zatížil i on své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost. Nadto odvolací orgán na několika místech (str. 13 a 14 dole napadeného rozhodnutí) zapojuje samotný akt pořízení zvukového záznamu do deliktního jednání žalobkyně, který však správní orgán prvního stupně v rámci výroku I. svého rozhodnutí jako delikt ní neoznačuje, pouze jej popisuje jako způsob, jakým žalobkyně předmětnou nahrávku získala. Za delikt ní označil služební funkcionář ve výroku I. svého rozhodnutí toliko neinformování o pořízení nahrávky a její následné šíření.

41. Z výše uvedených důvodů přistoupil krajský soud ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V následujícím řízení bude žalovaný, popř. služební funkcionář nejprve povinen postavit najisto, kolik jednání majících znaky přestupku dle § 189 zákona o služebním poměru měla žalobkyně spáchat (tj. odstranit rozpor mezi odůvodněním a výrokem I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Dále bude povinen řádně odůvodnit, z jakých skutečností dovozuje ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně „úmysl žalobkyně spočívající v znevažování a poškození v zaměstnání“ plk. Mgr. K.
42. Vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí se krajský soud dalšími žalobními námitkami nezabýval, neboť pro shora uvedené vady je soudu bráněno rozhodnutí věcně přezkoumat. Z toho důvodu tak krajský soud ani nepřistoupil k provedení žalobkyní navrhovaných důkazů.

VI. Shrnutí a náklady řízení

43. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající jak v jeho nesrozumitelnosti, tak v nedostatku jeho odůvodnění [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
44. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož úspěšná žalobkyně nebyla v řízení před soudem zastoupena advokátem, nepřísluší jí právo na náhradu nákladů řízení dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ze znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, publ. pod č. 3344/2016 Sb. NSS). Žalobkyni tedy náleží toliko náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč, kterou jí je žalovaný povinen zaplatit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. května 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu